

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EKG hatodik tanácsi irányelv 13. cikke A. része (1) bekezdése g) és h) pontjának az ugyan-ezen cikk (2) bekezdésének b) pontjával való együttes olvasatát úgy kell értelmezni, hogy a közjogi jogi személy vagy az érintett tagállam által karitatív jellegűnek elismert intézmény által a gyermekfelügyeleti szolgáltatást igénybe venni kívánó és az azt kínáló személyek közötti közvetítői minőségben végzett szolgáltatásnyújtás csak abban az esetben adómentes az említett rendelkezések alapján, ha:

- a gyermekfelügyeleti szolgáltatás maga is megfelel az említett rendelkezésekben foglalt adómentességi feltételeknek;
- a gyermekfelügyeleti szolgáltatás olyan természetű és minőségű, hogy a szülők nem lehetnek biztosak abban, hogy az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló közvetítői szolgáltatás igénybevétele nélkül is azonos értékű szolgáltatáshoz jutnak;
- e közvetítői szolgáltatások lényegében nem a szolgáltatást nyújtó kiegészítő bevételekhez való juttatását célozzák a hozzáadottértékadó hatálya alá tartozó nyereségérdekelt vállalkozásokkal közvetlenül versengő tevékenység folytatása révén.

(¹) HL C 284., 2004.11.20.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(harmadik tanács)

(2006. február 9.)

a C-473/04. sz. (a Hof van Cassatie előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Plumex kontra Young Sports NV ügyben (¹)

(Igazságügyi együttműködés – 1348/2000/EK rendelet – 4-11. és 14. cikk – Bírósági iratok kézbesítése – Intézményközi továbbítással történő kézbesítés – Postai kézbesítés – A továbbítási és a kézbesítési módok viszonya – Elsőbbség – Fellebbezési határidő)

(2006/C 86/15)

(Az eljárás nyelve: holland)

A C 473/04. sz. ügyben, az EK 68. és az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hof van Cassatie (Belgium) a Bírósághoz 2004. november 9-én érkezett 2004. október 22-i határozatával terjesztett elő az előtte a Plumex és a Young Sports NV között folyamatban lévő eljárásban, a Bíróság (harmadik tanács), tagjai: A. Rosas tanácselnök, J. Malenovský (előadó), A. La Pergola, S.

von Bahr és A. Borg Barthelet bírák, főtanácsnok: A. Tizzano, hivatalvezető: R. Grass, 2006. február 9-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

- 1) A tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, 2000. május 29-i 1348/2000/EK tanácsi rendeletet akként kell értelmezni, hogy a 4–11. cikkében és a 14. cikkében előírt kézbesítési módok között semmiféle alá-fölé rendeltséget nem állapít meg, így a bírósági irat kézbesítése e módok egyikének vagy másikának, illetve akár mindkettőnek az egyidejű alkalmazásával történhet.
- 2) A tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, 2000. május 29-i 1348/2000/EK tanácsi rendeletet akként kell értelmezni, hogy a 4–11. cikkében és a 14. cikkében előírt kézbesítési módok egyidejű alkalmazása esetén a címzett tekintetében a kézbesítés megtörténtehez kötött eljárási határidő kezdete az első szabályszerűen történt kézbesítés időpontja alapján határozandó meg.

(¹) HL C 19., 2005.1.22.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(negyedik tanács)

(2006. január 26.)

a C-2/05. sz. (az Arbeidshof te Brussel (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Rijksdienst voor Sociale Zekerheid kontra Herbosch Kiere NV ügyben (¹)

(Migráns munkavállalók szociális biztonsága – Az alkalmazandó jog meghatározása – Másik tagállamba kiküldött munkavállalók – Az E 101-es igazolás hatálya)

(2006/C 86/16)

(Az eljárás nyelve: holland)

A C-2/05. sz. ügyben a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Arbeidshof te Brussel (Belgium) a Bírósághoz 2005. január 5-én érkezett 2004. december 23-i határozatával az előtte a Rijksdienst voor Sociale Zekerheid és a Herbosch Kiere NV között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (negyedik tanács), tagjai: N. Colneric (előadó), a negyedik tanács elnökeként eljárva, J. N. Cunha Rodrigues és K. Lenaerts bírák, főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer, hivatalvezető: R. Grass, 2006. január 26-án meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

Az 1991. június 25-i 2195/91/EGK tanácsi rendelettel (HL L 206., 2. o.) módosított 1983. június 2-i 2001/83/EGK tanácsi rendelettel (HL L 230., 6. o.) módosított és naprakésszé tett, az 1408/71 rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján kiadott E 101-es igazolás, mindaddig amíg az azt kiadó tagállam hatóságai nem vonták vissza vagy nyilvánították érvénytelennek, köti azon tagállam illetékes hatóságát és bíróságait, ahova a munkavállalókat kiküldték. Következésképpen a fogadó tagállam bíróságának nincs hatásköre az E 101-es igazolás érvényességét felülvizsgálni azon tények vonatkozásában, amelyek alapján az igazolást kiadták, így különösen annak a tekintetében, hogy a munkavállalók kiküldetésének tartama alatt fennáll-e a 2195/91 rendelettel módosított 2001/83 rendelettel módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontja és a migráns munkavállalók szociális biztonságával foglalkozó igazgatási bizottság 128. sz., az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 14c. cikke (1) bekezdésének alkalmazásáról szóló határozatának 1. pontja szerinti szerves kapcsolat a munkavállalókat kiküldő, az egyik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás és a másik tagállam területére kiküldött munkavállalók között.

(¹) HL C 82., 2005.4.2.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen 2005. december 23-án benyújtott kereset

(C-456/05. sz. ügy)

(2006/C 86/17)

(Az eljárás nyelve: német)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviseli: Hans Støvbæk és Sabine Grünheid, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. december 23-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

1) állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság – mivel az átmeneti illetve a szerzett jogok védelmére vonatkozó szabályokat, amelyek alapján a pszichoterapeuták az érvényes engedélyezési követelményektől függetlenül kapnak

működési engedélyt illetve jóváhagyást, csak a tevékenységüket a német törvényes betegbiztosítás keretein belül végző pszichoterapeutákra alkalmazza, és a pszichoterapeuták más tagállamban végzett egyenértékű illetve hasonló szakmai tevékenységét nem veszi figyelembe – nem teljesítette az EK-Szerződés 43. cikkéből eredő kötelezettségeit,

2) kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A pszichoterapeuták tevékenységének az eziránt felmerült igénytől független engedélyezésére vonatkozó német átmeneti szabályozás szerint egy pszichoterapeutának az általa kívánt helyen – amennyiben ott nem merült fel erre vonatkozó igény – csak akkor engedélyezik tevékenysége gyakorlását, ha a múltban a törvényes betegbiztosítás keretein belül védelemre érdemes előzetes tevékenységet végzett. A Bizottság álláspontja szerint ez a szabályozás ellentétes az EK 43. cikkben megfogalmazott letelepedés szabadságával, amennyiben a védelemre érdemes előzetes tevékenység vizsgálatánál kizárólag a német törvényes betegbiztosítás keretein belül végzett tevékenységet veszik figyelembe, és nem vizsgálják, hogy a biztosítottak más tagállamok törvényes betegbiztosításai terhére végzett gyógyászati kezelése azzal egyenértékű-e vagy egyenértékűnek tekintendő-e.

Az EK-Szerződésnek a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései irányadóak a jelen ügyben. Az a körülmény, hogy a vitatott szabályozás a német betegbiztosítási rendszer része, nem ellentétes ezzel. Noha a tagállamok jogosultak szociális biztonsági rendszerük szabad kiépítésére és annak a kérdésnek a szabályozására is, hogy milyen feltételek mellett jogosultak a pszichoterapeuták a betegbiztosítási ellátásban való részvétellel, ezeknek a szabályozásoknak összhangban kell állniuk a közösségi jog rendelkezéseivel, különösen az EK-Szerződés által biztosított alapszabadságokkal. A jelen német átmeneti szabályozás nem felel meg ennek a követelménynek, mivel alkalmas arra, hogy a más tagállambeli letelepedni kívánókat, akik korábban alapvetően más tagállamban biztosítottakat kezeltek, visszatartsa praxisuk Németországba történő áthelyezésétől.

A jelen német szabályozás nem tesz eleget azoknak az igazolási követelményeknek, amelyeket a Bíróság – a Szerződés által biztosított letelepedési szabadságot akadályozó – nemzeti rendelkezésekkel szemben állapított meg. Egyrészt közvetett hátrányos megkülönböztetést okoz, amennyiben lényegéből adódóan a más tagállamokból származó pszichoterapeutákra jobban kihatással lehet, mint a a belföldiekre. Mialatt ugyanis a német pszichoterapeuták belföldön alapvetően a német törvényes betegbiztosítás terhére tevékenykedtek, a más tagállamokból származó pszichoterapeuták nem rendelkeznek ennek